

Scénář k rozhlasové reportáži

Šárka Kašpárková

Šárka Kašpárková je bývalá česká atletka, trojskokanka a výškařka. Držitelka národního rekordu v trojskoku, mistryně světa z roku 1997 a olympijská medailistka z Atlanty.

Veronika Jakusidisová, Natálie Poláčková, Kateřina Šebková, Lucie Dobrovská, Dominika Bezdíčková,
pod vedením Petry Jakusidisové

Šárka Kašpárková se narodila v Karvině 20. 5. 1971. Už od malička si Šárka sport zamilovala. Na základní škole začala nejdříve s basketbalem, ale brzy přešla k atletice. Když po základní škole opustila Havířov a dostala se na sportovní gymnázium v Brně, zaměřila se na skok vysoký.

Na svoji první olympiádu se Šárka dostala v roce 1992 v Barceloně, když ve skoku vysokém skočila kvalifikační limit 192 cm.

„Já jsem si ještě předtím vlastně uvědomila, že i kdybych na tu olympiádu nejela, takže bych s tou atletikou neskončila. Jednak pan Odehnal byl dobrý trenér, byla nás tam dobrá parta lidí, takže já jsem pochopila, že na ty tréninky jakoby nechodím kvůli tomu, abych prostě jednou byla třeba mistryně světa nebo měla olympijskou medaili, ale že se tam těším a že tam chodím hrozně ráda. A to si myslím, že to byl takový jakoby zlom v tom mém sportování, že jsem vlastně zjistila, že sport dělám, protože ho miluju a je mi jedno jestli mám úspěchy nebo nemám.“

Po zranění a poklesu formy, začala Šárka postupně přecházet na novou atletickou disciplínu – trojskok. *„Tak tenkrát to byl ten rok 92, kdy se poprvé oficiálně objevil trojskok a pan Odehnal právě vymyslel, že na jednom tréninku jsme šli pěti skok jako test. A já jsem tam doskákala prostě hrozně daleko, tak on řekl, tak zkusíme jít na mistrovství republiky trojskok.“*

V roce 1997 na mistrovství světa v Athénách se Šárce Kašpárkové poprvé podařilo přeskočit 15-ti metrovou hranici. Pátým pokusem, skokem dlouhým 15 m 20 cm, vyhrála šampionát a zapsala tím český rekord trvající do současnosti.

„Michal před tím pátým pokusem přišel za mnou a říká: „Musíme dostat Řeky na svoji stranu, takže já ti tam hodím řeckou vlajku a ty před pátým pokusem ji zvedneš nad hlavu.“ a prostě, když oni to uvidí, tak ti začnou fandit. Teďka říkám, no to je prostě blbý jako Češka nebudu tady prostě zvedat řeckou vlajku. A tam byl takovej klučina s maminkou s řeckou vlajkou, takže ten Michal prostě mu vytrhl tu vlajku, řekl, že potom ji vrátí a hodil mi ji do toho sektoru. No teďka ti Řekové najednou viděli, že prostě vzduchem letí řecká vlajka. tak co jsem si říkala prostě teď, když ji nezvednu, tak to mě vypískají. Takže jsem doopravdy předtím pátým pokusem ji tak opatrně zvedla nad hlavu. Teďka na té obrovské tabuli prostě, která na těch stadionech je, jsem se objevila prostě s tou řeckou vlajkou, takže celý ten stadion najednou začal prostě hledat, kde je ta Češka s tou řeckou vlajkou. Takže veškerá ta energie se začala soustředit do toho trojskokanského sektoru. Já jsem teda odložila vlajku, začala jsem se soustředit na ten pokus, ty lidi tleskali a já musím říct, že jako byl úplně úžasný pocit, že ten den tam bylo třeba nějakých 30 000 lidí na stadionu. A jako skokani mají rádi podporu publika. teďka oni už jako začali zrychlovat a mně se to nelíbilo. Takže já jsem stála tak jsem jako krásně těch 30 000 lidí upravila, jak jsem potřebovala a skočila jsem ten pokus. A bylo vidět, že je prostě hrozně daleko. Ale nikdo nedokázal odhadnout jako jestli to bude za tou Roddickou, jestli to bude víc nebo míň. Takže ten stadion úplně na chvíli ztichnul a v momentě, kdy prostě zahlásili a Objevil se ten výkon prostě 15,20. a že jsem se ujala vedení, tak najednou prostě celý stadion to vypadalo, že prostě tam Lidi dupali do sedaček a hrozně tleskali. a dostala jsem se na to první místo před tu Roddicu.

Šárku a její rodinu ovlivnil vpád sovětských vojsk do Československa, stejně jako mnoho dalších sportovců.

„Protože politika by se do sportu nikdy neměla tahat a je jedno, jestli to bylo před rokem 89, nebo jestli je to dneska. Ale bohužel sport je taková oblast, kdy vlastně politici se můžou nejvíce zviditelnit, protože když si to vezmu z pohledu naší země, tak vždycky nebo většinou to jsou sportovci, kteří dokáží vlastně ten stát nějakým způsobem proslavit ve světě. A politici si hrozně rádi vlastně přihřívají polívčičku vedle sportovců. Takže, bohužel ta politika do toho sportu zasahuje a myslím si, že je to strašně strašně prostě špatně a nemělo by se to prostě stávat tady toto. V roce 68, když vlastně byla invaze Ruských vojsk k nám, tak naši byli vlastně vyškrtnutí z komunistické strany. takže Měli vlastně strach o nás i o moji sestru prostě, jestli budeme vůbec moct studovat třeba na vysoké škole, jestli to nebude nějaký problém. Takže Mamka vždycky ze srandy říkala, že ty se dostaneš na školu díky sportu.“

V době před listopadem 1989 byli naši sportovci na závodech v zahraničí vždy pod dozorem politických pracovníků. Neustále je někdo hlídal a nebylo to ku prospěchu věci.

„Vždycky, když jsme vyjžděli ven, tak s námi jel právě nějaký takový politický pracovník, který dohlížel na to, abychom tam dodržovali všechna pravidla, jaké si představovali. Často to bylo i na úkor trenérů, kteří nejeli, ale tyto pracovníci političtí tam odjížděli Dneska do sportu v podstatě všude zasahuje politika. Je to tedy smutné a je to na všech úrovních, ať jsou to prostě velké závody, ať je to klubová činnost, ať je to ve sportu cokoliv. Bohužel, ať vždycky se říkalo už od Starého Říma, sport by měl být apolitický a kvůli olympiádám se dokonce i neváčilo, tak dneska bohužel politika ten sport ovlivňuje strašně moc a bohužel v tom negativním hledisku.“

V revolučních dnech roku 1989 už měla Šárka 18 let a zažila atmosféru revoluce na vlastní kůži. I když v té době hodně času věnovala tréninku, moc dobře věděla, co se v naší zemi děje.

*„Když byla sametová revoluce v roce 89, tak já jsem prvním rokem studovala Pedagogickou fakultu v Ostravě, vlastně učitelství prvního stupně základní školy., takže úplně ty malinkatý dětičky a vlastně Pamatuju si ten den vlastně, kdy to přišlo i do Ostravy. Já jsem měla dopolední trénink. Když jsem se potom vlastně vracela Vracela do školy, a potkala jsem holky, které na mě hulákali jako ty zrádkyně jedna, kde jseš jako tady se stávkuje na škole a jako začaly vlastně vykládat, co všechno se děje nebo co se dělo v Praze a co se děje jakoby na fakultě. protože Okamžitě tam vznikl nějaký ten stávkový výbor a taková ti aktivní studenti tam začali samozřejmě mít různé proslovy. Šlo se vlastně do stávkové a všeho. Já musím říct, že V té Ostravě jsem se byla podívat vlastně i na náměstí, když tam probíhaly demonstrace. Musím říct, že to bylo hrozně nepříjemné, protože všude kolem byli policisté a byla to vlastně taková doba, že nikdo nevěděl, jak to dopadne. Jako jestli nás třeba nezačnou třeba řezat obuškama tak jako začali třeba v té Praze. Že jsem měla prostě vnitřně hrozný strach, co si pamatuju, že jsem se jako když člověk vidí prostě ty policisté mají ty plexiskla před sebou a ty obušky v ruce všechno tak jako říkám bylo **Byl to takový hrozný pocit strachu, který jsem už potom nikdy nezažila, protože nikdo nevěděl, jak se to bude vyvíjet.** A naštěstí se to vyvinulo si myslím velmi dobře, že dneska žijeme vlastně ve svobodném demokratickém státě.“*

V době, kdy už se Šárka sportu nevěnovala závodně, se zkusila politicky angažovat, aby hájila sport samotný před přístupem nynějších politiků. Její působení v politice mělo jen krátké trvání a zkušenosti takové, že se rozhodla z politiky odejít.

„Byla jsem tváří politické kampaně a dá se říci, že v podstatě před každými volbami mně oslovují strany. Jednou jsem se rozhodla, že do toho půjdu, protože mně strašně vadila situace brněnského sportu. Tak jsem si říkala, že kdybych se náhodou dostala na město, že by se tam s tím sportem dalo někam pohnout a něco pro to udělat. Takže byla to hrozná zkušenost a víckrát už bych do toho nešla.“

V současné době je Šárka Kašpárková sportovní manažerkou a pracuje na projektech Českého olympijského výboru. Ve volném čase pomáhá s kondiční přípravou mladým basketbalistkám v Brně a také tanečnicím v brněnské taneční škole.

Na závěr nám Šárka podala poselství, které chtěla vzkázat všem generacím.

„Najděte si to, co vás baví. Nemusí to být sport, může to být zpívání, malování, zkoumání, ale to, co vás baví. A to vás vlastně bude provázet celý život. A to je vlastně to nejdůležitější poselství, prostě, aby člověk celý život dělal to, co ho baví a co má rád.“